KOMUNITNÍ CENTRUM sv. PROKOPA

Zprávy od sv. JAKUBA a sv. PROKOPA

Číslo 9/2014
4. května

Svatost!?!

Jan XXIII. prý bezprostředně po svém zvolení řekl přítomným kardinálům: „Bůh vám odpusť!“ (i když jiné zdroje tento výrok připisují jednomu z jeho následovníků Janu Pavlu I. – tak si vyberte…). A volba krakovského arcibiskupa Karola Wojtyly papežem Janem Pavlem II. byla ve své době nepochybně šokem. Nejen pro jeho odpůrce, ale i přátele a příznivce.

Pamětníků dnes už téměř legendárních návštěv Jana Pavla II. v tehdejším Československu, respektive v České Republice, mezi námi je stále dost. Pamětníků pontifikátu Jana XXIII., případně přelomových událostí spojených s léty II. vatikánského koncilu je sice mezi námi již poněkud méně, ale jsou.

O letošní 2. neděli velikonoční se oba jmenovaní včlenili do seznamu svatých, do předlouhého zástupu těch, kteří si smí činit pomyslný nárok na úctu oltářů.

A tak se stáváme užaslými svědky svatořečení těch, které jsme, obrazně řečeno, mohli potkat na ulici či s nimi poobědvat v některé z římských pizzerií. Svatořečení těch, se kterými jsme se mohli osobně setkat takříkajíc tváří v tvář (a nepochybuji o tom, že i nyní stále žije nemálo těch, jimž se to skutečně poštěstilo).

Proč to zmiňuji? Protože oba „novopečení“ světci jsou pro nás veskrze hmatatelným znamením toho, že naši svatí nejsou jen jména v kalendáři, idealizované životopisy, případně strnulé sochy zdobící naše mosty. Naopak jsou názornými obrazy toho, čemu můžeme říkat žitá svatost.

Svatost je nade vší pochybnost a bez nadsázky strašné slovo. Může být stejným argumentem dobrého ale i toho méně dobrého v nás. Více či méně po ní toužíme, ale zároveň se jí bojíme. Chceme být svatí, ale současně na naše úsilí rezignujeme. Stokrát za den se snažíme, stokrát za den „to vzdáváme“. Jako by ona svatost ani nebyla pro nás, pro žijící lidi této doby, z masa a kostí, ale byla vyhrazena právě a pouze oněm jménům v kalendáři, idealizovaným životopisům či strnulým sochám našich mostů.

Ale svatost přece nemá pranic co společného s nějakou strnulostí. Není bodem „X“ na jakési časové, popřípadě výkonové přímce, k němuž lze dospět, setřít si pot s čela a „mít odpracováno“ a už jen čekat na odměnu. Svatost není stavem, je procesem. Či lépe svatost je cestou. A to ani ne tak cestou „někam“ (i když to v jistém smyslu také…), jako mnohem spíše cestou „s Někým“. Cestou, která stejně jako všechny ostatní cesty rozhodně není prosta překážek nebo obtížných a často i sotva schůdných úseků. Cestou, na níž se nám chtě nechtě podaří klesnout, zakopnout, padnout, a to mnohem častěji, než by nám bývalo bylo milé. Ale ani zakopnutí, ani poklesnutí, ani pád nejsou žádnou tragédií. Vždyť přece i Kristus na své cestě kříže poklesl, a ne jednou. Tragédií je, pokud ignorujeme svého Průvodce na této cestě. Pokud odmítneme chopit se jeho pevné pravice, která nás dokáže pozvednout. Pokud odmítneme chopit se jeho pevné pravice a učinit z ní v našem dalším putování svou stálou oporu.

Svatost tedy neznamená, že nezakopneme, nepoklesneme, nepadneme. Svatost neznamená bezhříšnost. Svatost ale znamená vědomí, že bez Krista coby průvodce na našich cestách, bez jeho pevné pravice, která je nám oporou, která nás pozvedá, se neobejdeme.

S pokorou tedy přijměme sebe i se svými nedostatky a slabostmi a pevně se chopme Kristovy pravice a nechme se Kristem bez odporu vést na našich životních cestách. Vždyť toužíme-li po opravdové, žité svatosti, po té svatosti, ke které jsme všichni bez výjimky povoláni, tak věžme, že toto je ta jediná cesta, na níž se s ní můžeme setkat.

P. Honza

Obsah

SVATOST!?! **1**
„I PAPEŽ JE (JEN?) ČLOVĚK **3**
ROZHOVOR – VLADIMÍRA BURIANOVÁ **4**
JAK PÁN JEŽÍŠ PŘIJEL DO NAŠÍ FARNOSTI METREM **6**
KŘÍŽOVÁ CESTA PRO DĚTI **7**
MINUTKA PRO JEŽÍŠE **8**
POSLEDNÍ VRCHOL Z POHLEDU NÁVŠTĚVNICE **10**
POZVÁNÍ PRO PEČUJÍCÍ O OSOBY STARÉ A NEMOCNÉ **11**
PRÁCE VE FARNÍ CHARITĚ STODŮLKY **11**
CO NÁS ČEKÁ … **12**
CO SE UDÁLO … **13**
HISTORICKÉ CÍRKEVNÍ OKÉNKO **14**
LITURGICKÝ KALENDÁŘ **15**

„I papež je (jen?) člověk

Jsou manželé (i manželky), kteří (které) mají chronický problém: co svému nejdražší(mu) vybrat jako dárek k narozeninám, svátku, …. Mělo by to být něco, co by způsobilo radost i překvapení. Což o to překvapení, to se někdy „povede“ až moc snadno, ale aby bylo zároveň radostné??? Můj prakticky založený muž má tento rébus vyřešen: při každé takovéto příležitosti mě pozve do kina, a to ne do ledajakého, ale do domácího. Dostanu totiž vždy nějaké DVD s dobrým a zajímavým filmem, z jehož zhlédnutí se s námi těší i další naši známí. V běžných kinech byste tyto filmy neměli příležitost vidět, jsou to všechno DVD vydávaná křesťanskými nakladatelstvími.

V předvelikonoční době jsme si promítli dvoudílný životopisný film o papeži Pavlu VI. První díl se zabýval především společenskými a politickými okolnostmi před pontifikátem i v době pontifikátu Pavla VI. (nástupce Jana XXIII., 1963-1978). Bylo to zajímavé už proto, že za jeho vlády se do komunistického Československa moc informací z Vatikánu nedostalo. Ale druhý díl mě oslovil mnohem víc: snažil se ukázat tohoto papeže především jako člověka zápasícího s tím, co je nám všem asi až příliš známé: s bolestí, smutkem, zklamáním, když se dílo konané s nejlepším úmyslem, největší láskou a maximálním nasazením sil setkává s nepochopením, vinou zlé vůle se obrací proti původnímu záměru a zdá se být zcela ztraceno. I Pavel VI. prožíval obavy o život blízkého člověka a zdrcující zármutek z jeho ztráty. I on dostával rány v boji proti zlu a těžce sbíral síly ve snaze o uskutečňování dobra, Božího království. Také on cítil, jak s pokračujícím věkem a ochabujícím zdravím mu sil stále více ubývá... I on bojoval bitvu z nejtěžších: nepodlehnout beznaději, smutku, bolesti. Tento film je svědectvím o tom, co je skutečnou velikostí člověka: v lásce a pro lásku k Bohu i k bližním nést věrně akaždodenně kříž, navzdory únavě, navzdory pocitům bezmoci a marnosti.

Shodou okolností se mi podařilo najít modlitbu papeže Pavla VI. za mír. Připadá mi velice aktuální, promlouvá mi z duše, a proto si ji zde dovolím uveřejnit:

„Pane, Bože pokoje, Tys stvořil lidi, předmět své blahovůle, aby se stali účastni tvé slávy.

Velebíme Tě a děkujeme Ti za to, že jsi nám poslal Ježíše, svého milovaného Syna, a ve velikonočním tajemství jsi ho učinil tvůrcem veškeré spásy, zdrojem všeho míru a svazkem upevňujícím každé bratrství.

Děkujeme Ti za všechny touhy, snahy a podniky, které tvůj Duch pokoje vzbudil v naší době, aby nahradil nenávist láskou, nedůvěru porozuměním a lhostejnost soudržností.

Otevři ještě více naši duši a srdce pro konkrétní potřeby lásky ke všem našim bratřím, abychom byli stále více budovateli míru.

Rozpomeň se, Otče milosrdenství, na všechny, kdo strádají, trpí a umírají při zrodu světa, který by byl více bratrským. Kéž pro lidi všech národů přijde tvé království spravedlnosti, míru a lásky. Akéž se země naplní tvou slávou. Amen.“

Mohu jen připojit: Kéž by se nás našlo aspoň několik, kdo tuto modlitbu vezmou za svou.

Marie V.

Rozhovor – Vladimíra Burianová

Tento rozhovor vznikl jako poděkování paní Vladimíry Burianové farnosti a Farní Charitě Stodůlky za to, že jí tyto dvě organizace poskytly finanční prostředky na zakoupení nového invalidního vozíku. Paní Burianová je velice skromná, přitom však velmi talentovaná výtvarnice, a proto by byla škoda ji tímto způsobem i blíže nepředstavit.

Paní Burianová o sobě skromně říká:

„Jsem učitelka v invalidním důchodu a na vozíku jsem 12 let. Maluju, občas mám nějakou výtvarnou zakázku a můj život je vozíkem trochu omezen. Nejvíc mě baví ilustrace dětských knížek. V dětských věcech je možné vyjádřit víc optimismu a ten vtip a humor v nich mám hrozně ráda. Dělala jsem i výzdobu pedagogicko-psychologické poradny na Praze 5, což bylo a je také pro ty děti, což mě moc baví. Zakoupení nového vozíku pro mě bylo obrovskou pomocí, protože můj stávající vozík se rozpadal a bylo riskantní na něm jezdit. Vozíky bohužel nevydrží víc jak pět let. Tento byl starý už šest let a měl naprasklý rám, takže jsem začala hledat sponzory, načež jsem zjistila, že ochota sponzorů je velice malá a podmínky, které si kladou k tomu, aby mohli darovat peníze, jsou nesplnitelné. Obrátila jsem se proto o pomoc na Farní Charitu, protože jsem zjistila, že firma Siemens chce darovat určitý obnos, ale ne jednotlivci, pouze organizaci. Takže jsme začali s pomocí Charity vyjednávat a zjistili jsme, že podmínky k udělení daru jsou pro Farní Charitu nesplnitelné. K mému překvapení a dojetí Farní Charita sama řekla, že mi část peněz věnuje a druhou část farnost jako taková. Při představě, že řada firem má tolik peněz, že částka, kterou jsem potřebovala, by pro ně byla jako kapka v moři, pro mě bylo

složité přijmout dar od organizací, které zdaleka nedisponují takovými prostředky. Necítila jsem se tak potřebná, a proto jsem měla i potíže dar přijmout.“

Než se dostala k nám do farnosti, prošla si mnoha těžkými životními situacemi.

„Bydlela jsem na Praze 4, a protože jsem konvertita, byla jsem pokřtěná teprve před 15 lety. V důsledku nemoci jsem přišla o bydlení i o možnost bydlet sama, měla jsem jít do LDN. Tenkrát se o mě začala starat paní Zdeňka a vzala mě k sobě na Prahu 6. Bydlela jsem u ní doma, ona mě nosila na zádech do schodů do druhého patra a jediné, co nás napadlo, bylo hledat bezbariérový byt, o který jsem zažádala a dostala jsem ho na Velké Ohradě, takže jsem začala chodit do kostela tady. Před rokem jsem se přestěhovala, takže to do kostela mám opravdu blízko.“

Paní Burianová nepatřila mezi nás šťastné, kterým je víra předávána již od

kolébky, ale musela si cestu k Bohu najít sama.

„Měla jsem těžké dětství. Naši byli ateisté a já jsem o Bohu nevěděla nic. Moje maminka byla velice těžce psychicky i fyzicky nemocná a na nás děti byl vyvíjen velký tlak. Jediné, co mi pomáhalo, bylo vědomí, že mi někdo pomáhá, ale nevěděla jsem co nebo kdo to je, ale vnímala jsem, že existuje a že bez něho bych nepřežila. A pak se celý život moje duše dostávala do styku s Bohem, ale měla jsem velký problém a přijetím kvůli výchově a také kvůli tomu, že mi byli protivní lidé, kteří chodili s Biblí po různých místech a nabízeli mi spásu. Z toho se mi vždycky hrozně ježily chlupy. Takže jsem měla velký problém s církví jako s takovou. Bohužel jsem se v dospělosti setkávala s lidmi, kteří mi předávali víru způsobem, kvůli kterému jsem si říkala, že to radši ne. Až potom, když jsem byla těžce nemocná, kolem 27. roku, jsem se seznámila s jednou rodinou. Viděla jsem, že strašně hezky žijí a hezky se k sobě chovají a že se ke mně chovají krásně, mají ke mně úctu, a že jsou vlastně úžasní. Až po letech jsem zjistila, že jsou věřící. Pak jsem začala uvažovat o křtu a takovým posledním impulsem k tomuto rozhodnutí bylo, že jsem restaurovala v kostele Panny Marie obrazy a celou křížovou cestu. Zůstávala jsem v tom kostele dlouho sama a v jednom okamžiku, kdy jsem stála před tou křížovou cestou, jsem ji úplně prožila. Bůh se mě dotknul natolik, že jsem věděla, že nemám jinou možnost, než Ho přijmout a jít ke křtu.“

Na otázku, jak se dostala ke svému současnému povolání, odpovídá:

„Kvůli nemoci mé maminky jsme vůbec nemohli doma dělat jakýkoliv hluk. Jediné, co bylo možné, bylo psát nebo kreslit. Bylo to paradoxní, protože v pěti letech jsem za sebou měla tři operace očí, kvůli vrozené vadě. Měla jsem 16 dioptrií. Kreslila jsem z velké blízkosti na okraje Rudého práva, protože jiný papír nebyl. Když mi bylo šest let, tak se naši rozhodli, že bych se tomu mohla věnovat, a tak mě dali do Lidušky. Tam byla naprosto úžasná profesorka, která tolerovala to, že jsem prd viděla. Naučila mě dívat se tak, že jsem viděla alespoň to, co šlo. Dovedla mě až do deváté třídy a pak mě přihlásila na uměleckou průmyslovku. Tam až po čtyřech letech zjistili, že na jedno oko nevidím skoro vůbec. Někdy před maturitou tato učitelka spáchala sebevraždu. Zanechala dopis, ve kterém si přála, abych v umělecké činnosti pokračovala v ateliéru, kde ona pracovala, takže jsem nastoupila jako třídní učitelka 19 letech, takže kdykoliv přišel inspektor, tak mě hledal mezi dětmi. Učila jsem tam 6 let a mezitím jsem malovala. Malování mě vlastně vysvobozovalo z těžkých situací, ve kterých jsem se nacházela.“

Je možné vyjádřit vztah k Bohu malbou?

„Vyjádřit vztah k Bohu malbou je velice těžké. Bůh je pro mě tak neuchopitelný! Všechny prostředky jsou příliš malé na to, aby jimi člověk mohl vyjádřit to, co vlastně k Bohu cítí.“

Nakonec našeho rozhovoru paní Burianová vzkazuje:

„Chtěla bych říct, že jsem tady ve farnosti potkala úžasné lidi a že jsem za to moc vděčná. Jsem šťastná, že můžu do této farnosti chodit a vždy když si na to vzpomenu, tak jsem dojatá.“

Také jsme rádi, že jste v naší farnosti a přejeme mnoho tvůrčí inspirace k tvoření dalších krásných obrazů!

B. Folejtarová
(foto: B. Folejtarová)

Jak Pán Ježíš přijel do naší farnosti metrem

Jak jistě víte, probíhají nyní velké diskuze o tom, kam se bude ubírat vzhled našeho Komunitního centra. Některé důležité liturgické předměty nám zatím stále chybí. Je to například přenosný kříž. Ten je potřeba především na Květnou neděli a o Velikonočním triduu. Spolu s P. Janem jsme se pokusili nějaký si na letošní Velikonoce alespoň vypůjčit. A podařilo se! Jezuité od sv. Ignáce (resp. P. Josef) byli tak laskaví, že nám kříž zapůjčili. Tak jsme v sobotu před Květnou nedělí vyrazili se zapůjčeným křížem na „pouť" od sv. Ignáce na Novém Městě ke sv. Prokopu na Stodůlkách.

Kříž do tašky nedáte, ostatně si ani nejsem jistá, zda bych při jeho velikosti nějakou doma našla, tak jsem jej nesla jen tak. Šli jsme od kostela sv. Ignáce pěšky na Můstek doprovodit jednu katechetku. A za Pánem Ježíšem se začaly otáčet první hlavy kolemjdoucích. Někteří cizinci „nenápadně" ukazovali na kříž a dohadovali se, co se tu asi děje, jestli snad nějaká pouť. Od jakéhosi pána jsme dokonce dostali varování, ať nám prý nespadne (jestli Pán Ježíš, kříž nebo něco jiného jsme se nedozvěděli, pán měl natolik upřené oči na Pána Ježíše, že víc slov ze sebe nedostal). Na pěší zóně se lidé rozestupovali a uctivě dělali Pánu Ježíši téměř špalír. Vstoupili jsme do metra a při jízdě na eskalátorech si protijedoucí cestující málem ukroutili hlavu. I při přestupu na Můstku na linku B působil kříž s Pánem Ježíšem jako magnet pro všechny přítomné oči.

Úžas a úcta lidí byla až překvapující. Nastoupili jsme do metra, kde si okamžitě

nejbližší lidé začali šuškat se zraky obrácenými ke kříži. Ochotně jsme na přání cestujících kříž otáčeli do všech stran, aby si Pána Ježíše mohl každý prohlédnout. To trvalo až do našeho vystoupení ze soupravy.

Nakonec nás čekala krátká cesta od metra domů přes větší parkoviště. A ani tady se zájem procházejících lidí nezměnil. Dělníci, děti, všichni se koukali na Něj. Těsně u domu jsme ještě potkali sousedy, kteří se nás ve vtipu ptali, jestli to má být nějaké soukromé procesí. I oni byli jako očarovaní.

Kdybych to nezažila na vlastní kůži, nevěřila bych, že je to možné. Že je možné, aby lidé, kteří v Boha nejspíš nevěří (pochybuju o tom, že by většina spolucestujících byla věřící), dokázali projevit takovou úctu. I když to byla „jen" socha na kříži, stejně jsem měla pocit, jako kdyby úžas nad Kristem tryskal ze srdcí těch lidí, kteří ho při stěhování spatřili. Neopakovatelný zážitek z neplánované evangelizace mě prostě ohromil. Až před křížem v Komunitním centru pokleknete, nechte se také ohromit.

Josefína Nedbalová
(Foto: V. Luštincová)

Křížová cesta pro děti

My, rodiny s malými dětmi, máme v farnosti luxus. Díky Marii Nedbalové a její rodině, která pro ty naše předškoláky dělá tolik akcí.

A kdo by se odvážil jít se třemi dětmi a jejich vzdorem na klasickou pobožnost křížové cesty? Já rozhodně ne.

Na dětskou křížovou cestu, která se letos konala na Květnou neděli v kostele sv. Jakuba, jsme se ale těšili celá rodina, po čtvrté. A zase to bylo trochu jiné než před rokem, takže překvapení.

Čtrnáct zastavení je dlouhá cesta, v kostele je vždycky spíš zima a ještě se musí být potichu. Ale Nedbalovi nám každé zastavení ztvárnili krátkou, až symbolickou ukázkou toho, co se stalo. Bylo to velmi prosté, ale hluboké. Děti seděly přímo pod nohami Josefíny, která představovala Ježíše… stála nehnutě s rozpaženýma rukama a… někdo jí podal roušku… sklátila se na zem... jiný ji trochu pomohl držet ruku… dvě ženy plakaly… jiní chodili okolo ní…

Čtrnáckrát jsme zpívali jednoduchý nápěv:

„Nahoru, nahoru stoupá slunce,
do krásy ať roste naše srdce.
Nahoru, nahoru rostou stromy,
v lásce ať, v lásce ať rosteme my.“

Zapamatovali jsme si to všichni. Naše děti si to prozpěvují dodnes.

A já jsem si tento nápěv vzala jako motto letošní postní doby. Uvědomila jsem si, že i když mám za sebou mnoho postních a velikonočních dob, tak moje srdce pořád potřebuje hodně a hodně růst. Děti dostaly malý papírový křížek každý s jednou ošklivou vlastností a všechny křížky na konci spálily na úplný popel.

Možná to bylo letos pro děti náročnější k vydržení, ale zase i my dospělí jsme měli prostor se modlit a rozjímat.

Potom jsme šli na farní zahradu, což byl vytoužený okamžik pro děti, a tam jsme hodovali, jedli beránky a pili dobré pití. A děti byly nadšené z hledání vajíček v trávě.

Bylo nás tam všech dohromady 114 (dětí, miminek, rodičů, prarodičů, ...).

Děkujeme Nedbalům nejen za pěkný duchovní zážitek i zábavné odpoledne, ale za všechen čas, který věnují našim dětem, za krásné Velikonoční misálky, za neustálé chrlení nápadů a velkou trpělivost s námi.

Melicharovi
(Foto: Nedbalovi)

Minutka pro Ježíše

Když jsem si vyslechla evangelium podle sv. Matouše, kap. 6, 9-13, a posléze i promluvu o „marnotratné Lásce“, uvědomila jsem si, že neznám krásnější modlitby. Jak píše P. Guy Gilbert ve své knize "Setkání s Marií", kterou mimochodem doporučuji všem nejen k přečtení, ale též k rozjímání svatého růžence, „je to jediná modlitba, kterou nám Ježíš zanechal. Otče náš, zvolna pronášený každý den, je pro tebe obrovskou silou. Vyrovná se všem povzbuzujícím tabletám... A je zadarmo.“ Přidávám modlitbu Otče náš tak, jak ji zachytil Otec Guy ve své již shora zmiňované knize a při jejímž čtení (meditaci) mi vždycky kanou slzy.

Když jsem ji četla poprvé, uvědomila jsem si, že ač se modlitbu "Otče náš" modlím nebo přesněji řečeno "odříkávám" již více jak 47 let, že ji vůbec neznám a vlastně "nevím", co se modlím. Můžu říct, že tato modlitba v mých více jak padesáti letech znamenala moji novou "konverzi" a změnila můj život. Neustále v ní nacházím nové impulsy jak k meditaci, tak i ke změně některých mých letitých postojů a zvyků. Nedá se slovy popsat, co člověk v duši prožívá v těchto chvílích milosti, ale od té doby je mi tato modlitba velmi drahá a vždy, když se ji modlím "srdcem", cítím Boží lásku a blízkost. Abych byla i trošku konkrétní, obzvlášť silně na mne zapůsobilo nejen oslovení "Otče náš - tady "JSEM", hledal jsi mě", ale zejména věty "Co děláš pro to, aby mé království přišlo?", "Jak chceš, aby se naplňovala má vůle, když ti, kteří to chtějí, pro to nic nedělají?", "Odpusť jim, stejně jako kdysi já". Asi nejvíce mne zasáhl úryvek: "Věnuješ mi z každé hodiny chvilku? To je ten denní chleba: láska, o kterou mě žádáš, abych ti ji pro dnešek dal." Když jsem si v duchu promítla, že den má 24 hodin, 1.440 minut, 86.400 vteřin a Bůh chce po mně jen malinkou chvilku z každé hodiny, a to pro to, aby MNE obdaroval svou láskou, musela jsem se stydět a s pokorou přiznat, jak je Bůh ke mně velkorysý. On, který je Pánem mého času, mi daruje den co den tolik hodin, minut, vteřin, aby mne miloval, a já si na Něho kolikrát nevzpomenu třeba i celý den, natož každou hodinu, o lásce k Němu ani nemluvě.

A co říct závěrem? Jsem Pánu vděčná za každý projev Jeho lásky ke mně, za všechny ty zkoušky a pády, za všechny doby temna, ale hlavně za Jeho milosrdenství a něhu, se kterou mne objímá a nadnáší, za každý okamžik, kdy mohu začínat znovu a být v Jeho blízkosti. A já Mu chci na všechny Jeho výzvy odpovídat spolu s Marií: ANO, ať se mi stane podle Tvé vůle.

Anna V.

P. S.: Již delší dobu ve svém srdci cítím, že si tuto modlitbu nemohu nechat pro sebe a že by mohla být i tématem k promluvě, proto jsem si dovolila vám ji přeposlat.

„V jedné partě kluků a holek hovořili o modlitbě Otče náš. Přečti si to, je to nářez:
* „Otče náš, jenž jsi na nebesích…“
* Ano?
* Co má bejt?
* Volals mě!
* Kdepak! Nevolal, modlím se jen „Otče náš, jenž jsi na nebesích“.
* Ano, a teď jsi to udělal znovu.
* Cože jsem udělal?
* Volals mě. Říkal jsi: „Otče náš“. To jsem já, tady. Na co myslíš?
* Ale na nic, já… no vůbec na nic, já… se jen modlím. To snad není nic špatnýho?
* Ne, jen se modli dál.
* „Posvěť se jméno tvé…“
* Co tím chceš říct?
* Ále, no… chci říct, že… no, nevím vlastně, co chci říct, ta modlitba tak pokračuje…
* Tak dobře. Ale mé jméno je úplně jiné než běžná jména. Jmenuji se: „Jsem.“ To ti nic neříká?
* Ne. Vlastně jsem o tom nikdy nepřemýšlel. Ale dá se to těžko pochopit.
* „Přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi…“
* Co děláš pro to, aby mé království přišlo?
* Co jako dělám?... No, nic nedělám… Ale…tak se mi zdá, že by nebylo špatný, kdybys věci tady dole vzal do svých ruk tak, jako to děláš tam nahoře!
* Řídím já tvůj život?
* No… Někdy jdu do kostela… Třeba na Vánoce nebo… Velikonoce. No… chodím tam, to jo.
* Tak abys věděl, mé království už začalo. Vládnu v těch, kteří jdou ve stopách mého Syna. Jsi si jistý, že se řídíš podle něho?
* Poslyš, Pane, jsem zrovna tak dobrej jako ti, co choděj do kostela každou neděli!
* Jak chceš, aby se naplňovala má vůle, když ti, kteří to chtějí, pro to nic nedělají?
* No, já vím, že mám problémy. Nejsem svatej!
* Já to také vím!
* Ty to víš? Takže asi víš, že bych se chtěl zbavit všech těch… no, věcí, co mi vaděj. A překážej mi, abych byl opravdu svobodnej!
* Dobře! Ale pojďme dál: dejme se do toho společně, ty a já, a zkusme Otčenáš žít, nejen ho odříkat.
* Počkej, dnes večer jsme se dostali nějak moc daleko, a pak, zabírá to moc času…
* Pokračuj!
* „Chléb náš vezdejší dej nám dnes…“
* Modlíš se každý den? Věnuješ mi z každé hodiny chvilku? To je ten denní chleba: láska, o kterou mě žádáš, abych ti ji pro dnešek dal.
* Ach! Takhle!
* Modlit se, to je nebezpečná věc. Mohl by ses nakonec změnit, víš? Ale ještě jsme neskončili. Pokračuj… Jen dál!
* Nemůžu.
* Bojíš se?
* Vím, co mi řekneš-
* Zkus to a uvidíš…
* „…Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům.“
* Myslíš na ty, co ti ublížili?
* Tak vidíš, věděl jsem, že o nich začneš! Ale, Pane, oni mi moc ublížili, chápeš? A já jsem přísahal, že se jim pomstím…
* A co tvá modlitba?
* Ále, to už je takovej zvyk!
* Jsi aspoň upřímný. Není to ale snadné, nosit v sobě tu zášť, nemám pravdu?
* No, není to snadný. Ale řeknu ti: Až se pomstím, bude mi mnohem líp!
* Kdepak, nebude to lepší, naopak. Už takhle jsi jako na funuse… Ale mohl bych to všechno změnit.
* Ty? Ty můžeš? A jak?
* Odpusť jim, stejně jako kdysi já.

* Ne, Pane, odpustit jim nemůžu, opravdu to nejde…
* Poslyš, co bys pak říkal v té modlitbě?
* Zkusím to teda, odpustit jim. Ty bys o tom mohl s nima taky zkusit promluvit. Jen nevím, jestli se k tobě taky každý ráno modlej.
* Ale to je přece jejich věc. Tak, a teď konec modlitby.
* „A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého."
* A to udělám. Ty se ale vyhýbej zlu. Uč se žít v mé lásce.
* Amen.
* Tohle slovo znamená, že ve všem, oč mne žádáš, ti plně vyhovím. Když ovšem nebudeš mechanicky odříkávat tuhle nejkrásnější modlitbu, kterou ti tu zanechal můj syn. Vlož do každého slova celé své srdce a prožívej je.
* Zítra nashle!"

Guy Gilbert – Setkání s Marií
(Foto: photosavvy, www.flickr.com)

Poslední vrchol z pohledu návštěvnice

Jde o film - DOKUMENT, který jsme společně s dalšími farníky nedávno zhlédli v kině Atlas a v němž přátelé, příbuzní a kolegové hovoří o španělském knězi, který se rád vydával do hor.

Pablo Dominiquez, kněz, o němž je ve filmu řeč, ovlivnil svým vystupováním své vrstevníky, jejich děti, své rodiče, kolegy z univerzitního prostředí a v neposlední řadě své nadřízené v církevní hierarchii. Pro toho, kdo se setkal s dobrým knězem, film asi není zas až takovým trhákem. Takový divák by sám mohl vyprávět, jak mu ten který kněz v určitém životním okamžiku pomohl jako kněz a jako člověk.

V úvodu filmu vyslechneme kritiku způsobu kněžského života vyslovenou náhodnými chodci na dotaz redaktora. Ale nějak nevím, buď jsem měla mimořádné štěstí na mimořádné kněze, nebo se realita života kněze ve Španělsku značně liší od našich podmínek. Kněží ve filmu mají výhradně kolárek, což v Česku taky běžné není. Třeba jej ale ve filmu vystupující kněží měli proto, aby hned bylo jasné, že na plátně hovoří kněz.

Pablo byl jako kněz výjimečný asi tím, že od svých přátel žádal zpětnou vazbu již před svým svěcením. Byl si dopředu vědom toho, co věřícím kontakt s knězem znesnadňuje. Režisér v závěru vyznává, že po setkání s Pablem se chce více zajímat o svého kněze, a to je jistě na místě. Je snadné hudrovat, kritizovat a zesměšňovat, ale mnohem více církev buduje, dostane-li kněz od věřících zpětnou vazbu, a to také tu kladnou.

Dalším možným užitkem z filmu je svědectví o tom, kolik toho Pablo stihl. Jistě, můžeme říci, že měl přirozené dispozice, ale svědkové potvrzují, že přinejmenším dvě hodiny denně věnoval modlitbě. Tento skrytý čas přinášel ony veliké, pro ostatní viditelné plody plně lidského, a přesto pomáhajícího Pablova jednání na cestě k Bohu všem lidem, i těm na okraji společnosti.

Můj poslední postřeh se týká spolupráce církve bojující a vítězné. I když Pablo připravoval své okolí na to, že zemře mladý, přesto jeho smrt jeho okolí zasáhla. Pablovi církevní představení říkají: „Měli jsme s ním velké plány." Aby ne,

když kromě kvalitního filosofického a teologického vzdělání byl schopen komunikovat s nejrůznějšími skupinami věřících. Ale to hlavní zazní od tatínka a sestry dívky, která také zahynula při sestupu z hor: „Jsou se mnou, povzbuzují mě, abych se nebála.“ Jako křesťané možná málo využíváme možnosti žádat o pomoc ty, kteří pro nás během svého lidského života mnoho znamenali a výrazně nám pomohli. Teď přece mají ještě daleko větší možnosti k pomoci, daleko lepší přehled o naší situaci, než mohli mít předtím. A proč by jejich touha pomáhat nám měla být menší?

Eva Šiprová

Pozvání pro pečující o osoby staré a nemocné

Farní charita Stodůlky pořádá v sobotu 31.5.2014 od 9 hod. v Komunitním centru sv. Prokopa setkání pečujících o osoby staré a nemocné. V rámci společného setkání budete moci využít základní sociální poradenství a zkonzultovat zkušenosti či otázky z pečování o své blízké. Přítomné budou všeobecné setry Farní charity, které budou připravené poradit či zodpovědět i specifické dotazy spojené s konkrétním postižením nebo chorobou (poradit s výživou, rehabilitačním cvičením, s opatřeními důležitými při péči o imobilní pacienty atd.). Chceme vám být nápomocní při překonání strachu z tohoto nelehkého závazku pečovat o své blízké v domácím prostředí, a poskytnout vám maximálně všestrannou podporu a pomoc.

Společné dopoledne zahájíme májovou pobožností a v průběhu samotného setkání bude k dispozici i malé občerstvení.

Těšíme se na setkání s vámi!

Helena Ryklová

Práce ve Farní charitě Stodůlky

Milí farníci,
dovoluji se na vás obrátit s prosbou o jednorázovou pomoc zručných rukou. V kanceláři se nám totiž rozpadají šuplíky a poličky, a žádná z nás nemá tak šikovného muže ani vlastní ruce, které by zubu času a opotřebení udělaly přítrž. Pokud by nám s tím byl někdo ochoten pomoci, ozvěte se mi prosím na tel. 733 108 816 nebo na email helena.ryklova@stodulky.charita.cz.
Mimo tuto jednorázovou akci nabízíme možnost přivýdělku úklidem kanceláře charitní ošetřovatelské služby. Jedná se o plochu cca 60 m2 a frekvenci úklidu zhruba 1x týdně v odpoledních či večerních hodinách. Kancelář sídlí 5 min. od stanice metra Luka v objektu Střediska sociálních služeb Lukáš. Nástup je možný ihned. Zájem i dotazy prosím směřujte na výše uvedené kontakty.
Předem vám velmi děkuji.

Helena Ryklová

Co nás čeká ...

V naší farnosti:

- **Již tuto neděli 4. května Vás srdečně zveme na velikonoční farní polévku** po polední bohoslužbě v Komunitním centru (KC) Sv. Prokopa. Triumvirát šéfkuchařů Ferdinand Šrámek, Martina Kružíková a Adam Lodek budou vařit a servírovat polévku za symbolické příspěvky, které jsou určeny na podporu práce s dětmi v naší farnosti.
- **Májové pobožnosti** se budou konat **od 17.30 každou středu** v KC Sv. Prokopa, **každý čtvrtek a sobotu** u Sv. Jakuba a v kostele sv. Jana a Pavla na Krtni **každou neděli v 15.00.** Na nástěnkách jsou archy pro všechny, kdo by se chtěli zapojit do vedení májových pobožností. Materiály budou připraveny.
- **Křesťanskou literaturu** můžete zakoupit v KC po bohoslužbách **v neděli 11. května.**
- Koncertní cyklus **Třináctého na Třináctce** bude pokračovat 13. května. V **19.30 hod.** Vás zveme na koncert skupiny "Zhasni", která tentokrát bude hostem Slávka Klecandra.

  Rezervace: 13na13@centrum.cz; více na http://www.trinactnatrinact.blog.cz
- **Schůzka zájemců o dobrovolnictví** ve Farní charitě se koná **14. 5. 2014** v **18.45 v KC.** Bližší informace na mailu kristyna.vyskocilova@stodulky.charita.cz, nebo telefonu 731 780 587.
- **Křesťané III. věku** se setkají na faře ve Stodůlkách **15. května v 16 hodin.**
- **Víkendovka pro děti z 3. třídy** proběhne **16. – 18. května.** Společně se vydáme na faru ve Zbirohu.
- **Farní cyklistický výlet za P. Angelem** se uskuteční **17. května**. Zahájíme ho v 8.00 krátkou modlitbou v kostele sv. Prokopa a zakončíme na farní zahradě ve Zbečně. Návrat bude dle možnosti a sil zúčastněných buď na kole, nebo vlakem.
- **Noc na faře s programem mohou děti 2. třídy** strávit **ze 17. na 18. května.** Podrobnosti u pí. Lídy Vyskočilové.
- **Svatojánská sbírka na arcidiecézi** bude probíhat **18. května** během všech bohoslužeb v celé pražské arcidiecézi.
- **V rámci cyklu Prokopská zastavení** si tentokrát budeme povídat s akademickým sochařem p. Petrem Váňou o jeho umění, o replice mariánského sloupu na Staroměstském náměstí a také soše P. Marie, momentálně stojící v našem KC. Vše **v úterý 20. května od 18.30** v KC sv. Prokopa**. Obzvlášť věnujme pozornost anketě k nové soše P. Marie** pro KC sv. Prokopa, kterou najdeme mimo jiné i na farním webu.
- **„Hledání pokladu“ v rámci výuky náboženství pro 1. třídu** je připraveno na **23. května od 15.00 – 18.30** u Sv. Prokopa. Více informací u pí. Marie Nedbalové 777 739 609.
- **Noc kostelů** letos připadá na **23. května**. Program: **19.00:** možnost návštěvy kostela sv. Jakuba; **19.45:** recitace biblických a náboženských textů na doprovodu hudby; **21.00:** pouť ke kostelu sv. Petra a Pavla na Krtni, prohlídka kostela s komentářem

duchovního; možnost malého občerstvení.

- **Víkendovka pro děti z 6. - 9. třídy** je připravena na **23. – 25. května**. Společně pojedeme na faru ve Zbirohu.
- **Svátost biřmování** udělí biskup Václav Malý **25. května v 11.00** u Sv. Prokopa.
- **Ke svátosti smíření** mohou **děti I. a II. stupně ZŠ** přistoupit **28. května 16.00 - 17.30** u Sv. Prokopa.
- **Slavnost Nanebevstoupení Páně** oslavíme bohoslužbou **29. května v 18.00** u Sv. Jakuba.
- **Setkání dříve narozených** proběhne na faře ve Stodůlkách **29. května v 16 hodin.**
- **Víkendovka pro děti 4. - 5. třídy** se společným výletem na faru ve Zbirohu je připravena na **30. května - 1. června**.
- **První svátost smíření pro děti** bude **31. května od 14.00** u Sv. Prokopa.
- **První svaté přijímání dětí** se uskuteční **1. června v 10.30** u Sv. Jakuba.
- **Farní pouť ke svatému Prokopovi na Sázavu** se bude konat **v sobotu 7. června.** Poutní mše sv. v kostele sv. Prokopa na Sázavě začíná **v 15.00 hod.**
- **Za prohloubení víry a lásky v naší farnosti** prosíme zpěvem a spontánní modlitbou každou poslední neděli v měsíci. Srdečně všechny zveme na společnou adoraci Nejsvětější Svátosti po večerní bohoslužbě u Sv. Jakuba.

Co se událo …

V pražské arcidiecézi

- **Ostatky svatého Vojtěcha byly přemístěny do nového relikviáře.** Stalo se tak symbolicky v den jeho svátku 23. dubna 2014. S myšlenkou, že by světcovy ostatky měly mít v katedrále své důstojné místo, přišel v 90. letech kardinál Vlk. Dominik Duka na svého předchůdce navázal a rozhodl o uložení relikvií ve staré arcibiskupské kapli. Světcovy ostatky jsou ve schránce domečkového typu, nový relikviář našel své místo v novogotickém oltáři svatého Vojtěcha. Uvnitř relikviáře je kovová schránka, která v několika patrech obsahuje ostatky jednoho z patronů české země. "Připomíná ony románské a gotické relikviáře, v kterých byli ukládáni po své smrti světci, především mučedníci," podotkl pražský arcibiskup Dominik Duka, který sám v soukromí Vojtěchovy ostatky do schránky vložil. Vojtěch z rodu Slavníkovců byl druhým pražským biskupem. Pro spory s knížetem a velmoži opustil v 90. letech desátého století Čechy, což mu tehdy zachránilo život, protože Slavníkovci byli roku 995 vyvražděni. Vojtěch pak odešel šířit křesťanství na sever na území pohanských Prusů. Zemřel mučednickou smrtí v roce 997 poblíž dnešního Kaliningradu. Polský kníže Boleslav Chrabrý mučedníkovy ostatky vykoupil a nechal je uložit ve svém sídelním městě Hnězdně. Do Čech je po svých polských výbojích převezl v 11. století kníže Břetislav I. Svatý Vojtěch je po svatém Václavovi dalším patronem české země, je také patronem pražské arcidiecéze.

Ve světové církvi

- **V neděli 27. 4. na svátek Božího Milosrdenství papež František** na Svatopetrském náměstí za přítomnosti milionů poutníků z celého světa a emeritního papeže Benedikta XVI. **svatořečil dva své předchůdce - Jana Pavla II. a Jana XXIII.** Oproti Janu Pavlu II. kterého není třeba představovat, je Jan XXIII., vlastním jménem Angelo Giuseppe Roncalli, u širší veřejnosti mnohem méně známý, pro novodobé dějiny katolické církve je však klíčovou postavou. Rozhodl o uspořádání druhého vatikánského koncilu, který modernizoval církev. Koncil, který trval tři roky a skončil v roce 1965, rozhodl například o tom, že v liturgii nahradí latinu národní jazyky, že se církev otevře nevěřícím a naváže dialog s jinými vyznáními. Svatořečený papež Jan XXIII. ve své době působil na věřící i nevěřící veřejnost stejně otevřeně a překvapivě jako papež František dnes. Svatý Jan Pavel II. mimo jiné založil tradici světových setkání mládeže a velkou část svého pontifikátu věnoval rodinám a ekumenickým aktivitám církve.
- **Současnou situaci křesťanů na Blízkém východě přirovnal k pronásledování Židů v minulosti** izraelský velvyslavnec v OSN Ron Prosor na stránkách New Yorského deníku Wall Street Journal z 16. dubna. Ještě na konci 20. století tvořili křesťané více než čtvrtinu obyvatelstva tohoto regionu. Křesťanské komunity po dva tisíce let obohacovaly arabský svět na Blízkém východě svou literaturou, kulturou a obchodem. Dnes jejich počet nedosahuje ani 10%. Netolerantní extrémistické vlády je vyhánějí z míst, kde se rodilo jejich náboženství. Ron Prosor připomíná krvavé útoky na Kristovy následovníky v zemích jako je Sýrie, Irák nebo Egypt. Podpalování koptských kostelů přirovnává k tomu, co se kdysi dělo se židovskými synagogami.

Zdroje: radiovaticana.cz, dominikduka.cz, tisk.cirkev.cz

Historické církevní okénko

- **1. května 1402** zemřel Olbram III. ze Škvorce, katolický prelát, synovec Jana z Jenštejna. V roce 1382 byl ustanoven kanovníkem metropolitní kapituly u sv. Víta na Hradčanech a roku 1389 proboštem u sv. Apolináře na pražském Novém Městě. Zastával také úřad kancléře vévody Jana Zhořeleckého. Roku 1396 byl jmenován čtvrtým pražským arcibiskupem. Na jaře r. 1400 vysvětil jáhna Mistra Jana Husa na kněze v Roudnici nad Labem a korunoval Žofii Bavorskou, druhou manželku Václava IV. Za svého episkopátu se aktivně účastnil vyjednávání v zostřených konfliktech mezi Lucemburky.
- **20. května 1677** se narodil Jan Adam Vratislav z Mitrovic, katolický kněz. V roce 1702 kanovník a scholastik metropolitní kapituly u sv. Víta, v r. 1707 probošt kolegiátní kapituly ve Staré Boleslavi a v r. 1709 probošt Královské kolegiátní kapituly vyšehradské. V letech 1710 až 1721 se stal sídelním biskupem královéhradecké

diecéze, posléze od r. 1721 působil jako 4. sídelní biskup litoměřický. Dne 5. května 1733 ho císař Karel VI. jmenoval pražským arcibiskupem, což tehdejší papež potvrdil. (+ 2. 6. 1733).

- **20. května 1952** zemřel Jan Bula, katolický kněz, kaplan v Horním Újezdě a Rokytnici nad Rokytnou, kde se v r. 1949 stal administrátorem. Aktivní vzdělavatel Orla, organizátor ochotnického divadla. Za komunistického režimu v r. 1952 byl ve vykonstruovaném procesu v rámci babického případu odsouzen k trestu smrti oběšením v jihlavské věznici. Rehabilitován byl v r. 1990. 25. 3. 2004 bylo zahájeno beatifikační řízení. (* 24. 6. 1920).

Zdroje: tisk.cirkev.cz

Liturgický kalendář

5. – 18. května 2014

- **Neděle 11. května** **- 4. velikonoční**

- Pondělí 12. května - svátek výročí posvěcení katedrály
- Středa 14. května - svátek sv. Matěje, apoštola
- Pátek 16. května - sv. Jana Nepomuckého, kněze a mučedníka, hlavního patrona Čech
- **Neděle 18. května** **- 5. velikonoční**

Uzávěrka příštích čísel Zpráv

Nejbližší číslo Zpráv od Jakuba a Prokopa připravujeme na neděli **18. května (uzávěrka 9. května)**, další **1. června (uzávěrka 23. května)**, poslední číslo před prázdninami 15. června (uzávěrka 6. června). Budeme rádi za vaše příspěvky: postřehy ze života farnosti, osobní zamyšlení nebo zážitky z akcí, které jste zažili u nás nebo jinde. Je to jedinečná příležitost sdílet náš život víry s ostatními a obohacovat tím, co nám daroval Bůh! Vše zasílejte na knihovna@centrumbutovice.cz nebo předejte osobně komukoliv z kněží nebo pastoračních asistentů farnosti!

Zprávy od sv. Jakuba a sv. Prokopa *–*
farní zpravodaj - pro vnitřní potřebu vydává ŘK farnost v Praze - Stodůlkách.
Náklady na vytištění jsou 7 Kč. Dobrovolné příspěvky dávejte do sbírky.
Zprávy připravuje ***Redakční rada:*** *Veronika Luštincová, Daniela Kolouchová, Zdeňka Nováková, Marie Vyleťalová, Ludmila Vyskočilová, Marie Horáková, Barbora Folejtarová.*
Za celek zodpovídá P. Adam Lodek

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST
U KOSTELA SV. JAKUBA STARŠÍHO

Kovářova 21/22, 155 00 Praha 13 – Stodůlky,

www.centrumbutovice.cz; IČO: 63110091; č.ú. 127 380 389/ 0800;

Kontakt s knězem:
(dle individuální domluvy nebo v úředních hodinách):

P. Th Lic. Adam Lodek - administrátor farnosti
777 749 603; 251 618 889; farar@centrumbutovice.cz;
úřední hodiny (Kc sv. Prokopa): středa 16.00 – 19.30
čtvrtek: 9.00 - 12.00; 15.00 - 17.00;

P. Th Mgr. Jan Primus - farní vikář
604 356 268; 251 618 893; JanPrimus@seznam.cz;
úřední hodiny (Kc sv. Prokopa):
úterý: 9.00 - 12.00; 15.00 - 17.00;

Komunitní centrum sv. Prokopa
V Hůrkách 1292/8; 158 00 Praha 13 - Nové Butovice;

RNDr. Zdeňka Nováková – ředitelka
úřední hodiny: čtvrtek 14.30 - 17.00;
251 610 850; 777 749 601; mail@centrumbutovice.cz;

Farní kancelář *(Kc sv. Prokopa):*
Th Mgr. Ludmila Vyskočilová
251 618 884; 777 739 610; fara@centrumbutovice.cz;
úřední hodiny: pondělí: 9.00 - 11.00; 13.00 - 15.00;
středa: 13.00 - 15.00;

Farní knihovna: *(Kc sv. Prokopa): knihovna@centrumbutovice.cz; pondělí a středa: 9.00 - 11.00 a 13.00 - 15.00;*

Církevní mateřská škola Srdíčko - *Podpěrova 1879/2, 155 00 Praha 13 – Lužiny; tel. 251 622 425;*
Mgr. Eva Kuchyňková – ředitelka; mob. 739 045 874; cms.srdicko@seznam.cz; http://www.cms-srdicko.cz/

Farní Charita: *Bc. Helena Ryklová – ředitelka; tel. 733 108 816;* http://stodulky.charita.cz/
Mgr. Kateřina Hlaváčková – charitní ošetřovatelská služba; tel. 774 854 463, 251 616 392;
Charitní šatníky: *Přecechtělova 2243; Praha 13 - Velká Ohrada; tel. 608 539 796; pondělí 17.00 - 18.30;*
Husníkova 2079; Praha 13 - Nové Butovice; tel. 728 788 909; čtvrtek 10.00 – 12.00;

BOHOSLUŽBY — ZÁŘÍ - ČERVEN

	Kostel sv. Jakuba St.	Kostel sv. Prokopa
Neděle	7.30 - modlitba růžence; 8.00 - mše sv.; 18.00 - mše sv.;	9.30 - mše sv. pro rodiny s dětmi; 11.00 - mše sv.;
Pondělí	18.00 - mše sv. recitovaná s modlitbou breviáře; (kromě doby postní)	18.00 - mše sv. (pouze v době postní)
Úterý	----------	7.50 - modlitba růžence; 8.30 - mše sv.;
Středa	----------	17.30 - v květnu: májová pobožnost; - v říjnu: růžencová pobožnost; 18.00 - mše sv.; 18.45 - v postní době: křížová cesta;
Čtvrtek	17.30 - v květnu: májová pobožnost; v říjnu: růžencová pobožnost; 18.00 - mše sv.;	----------
Pátek	18.00 - mše sv.; 18.45 - v postní době: křížová cesta;	6.30 - modlitba breviáře: Ranní chvály; 6.45 - mše sv. recitovaná;
Sobota	17.30 - v květnu: májová pobožnost; v říjnu: růžencová pobožnost; 18.00 - mše sv. (nedělní liturgie);	----------

ADORACE NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI — ZÁŘÍ - ČERVEN

	Kostel sv. Jakuba St.	Kostel sv. Prokopa
Neděle	19.00 – 20.00 - pouze poslední nedělí v měsíci spojená se zpěvem za účastí mládežnické scholy sv. Jakuba;	----------
Středa	----------	18.45 – 19.30;
Pátek	18.45 – 19.30 - kromě doby postní - třetí pátek v měsíci se zpěvy z Taize;	----------

SVÁTOST SMÍŘENÍ — ZÁŘÍ - ČERVEN

- ✓ **středa:** 16.00 - 17.50 a 18.50 - 19.30 v kostele sv. Prokopa;
- ✓ **30min. před bohoslužbou** vyjma pátku ráno;
- ✓ **poslední nedělí** v měsíci 19.10 – 19.55 v kostele sv. Jakuba
- ✓ **pátek:** 18.50 – 19.30 v kostele sv. Jakuba;
- ✓ **nebo kdykoliv** po dohodě;